

— По-скоро на себе си.

— И тазъ добра!

— Спомнихъ си, преди да дойда тукъ, като бѣхъ въ бирарията, двама господа, попрекарала пора, се смѣеха и говорѣха високо, . . Единътъ казваше, като сочеше разеденитѣ си зъби: гдето да знамъ, че ще живѣя повече отъ 40 години. — Защо? го запита другиятъ. А бе, продължи първиятъ, на младини мислѣхъ, че повече отъ 40 години нѣма да живѣя и като я удавихъ: каквото ми се поискаше — правѣхъ; каквото пожелавахъ — вършихъ — и ей сега: четиридесетъ години минаватъ, а азъ живѣя. Ама какво разбирамъ: зъби нѣмамъ, косата ми опада; очитѣ недовиждатъ. . . А виждамъ, че ако се пазя, ще живѣя още 20 години, може би, но защо ми е такъвъ животъ!

Стойко се изсмѣ; — че какво ти е дошло сега на умъ, на ли четѣше?

— Тамъ е нещастieto: не мога ла чета. Гледамъ те и си мисля; колко запазенъ си ти!

— Остави мене ти, а ми кажи, защо си спомни за онѣзи двама въ бирарията?

— За това, защото и азъ приличамъ на оногова

— Иде ми да се изсмѣя! Че ти на колко си години, Бояне! Защо приказвашъ тъй!

— Именно, младъ съмъ, а вече. . .

— Никакво вече. Доста, че си разбралъ какво трѣба да се прави. Азъ за друго не те виня, но за картофорството. . .

— Отъ всичко се отрекохъ, Стойко. . . Само че късно. . .

— По-добре късно, отъ колкото никога, — казватъ старитѣ.

— Остави, остави, тия мждрини, драги, че като ги чувамъ, иде ми да намразя свѣта. Това сж успокоителни молитви. . . То е ужасно! Азъ се убедихъ, че жи-